

Striker; det er aldeles umuligt. Der kan være Striker, som jeg fordømmer, og som jeg vil være med til at modarbejde, men jeg vil sige, at vil man modarbejde Striker paa den Maade, at man ganske i Umindelighed straffer dem, der deltage i Striker, naar man Arbejderne det eneste Vaaben ud af Haanden, som de have til at forbedre deres Billaar, og hvor nødvendigt det kan være, at Arbejderne have dette Vaaben, fremgaar af en Ytring af den ærede Indenrigsminister i det andet Ting. En Entreprenør var kommen til at stykke sine Arbejdere temmelig mange Penge, og da Arbejderne gik til den ærede Minister, udtalte han, at de burde ikke have ladet faa mange Penge indestaa hos vedkommende Entreprenør. Nu er det imidlertid en Kendsgerning, at det ikke var med deres gode Vilje, at de havde ladet dem indestaa hos ham, men de havde ikke kunnet faa dem. Det eneste Middel, de havde haft til at faa færre Penge indestaaende, var, at de havde nedlagt Arbejdet, og det vilde de have gjort, men de spurgte sig tilraads hos Regeringens Konsulent ved det paagældende Arbejde, og han fraraadede dem at nedlægge Arbejdet; de fulgte dette Raad, og Resultatet var, at de fik mange flere Penge tilgode, at de bleve narrede for mere af deres snart fortjente Arbejds løn. Jeg fremdrager dette som et Eksempel paa, hvor nødvendigt det kan være, at Arbejderne kunne nedlægge Arbejdet, naar deres Interesser absolut kræve det. Man indsætter her en Bestemmelse, der kan bruges derimod, og jeg mener, at Loven i alt Fald bør være saaledes, at den ikke kan bruges over for Arbejderne paa den Maade. — Ogsaa en anden Anke har jeg at fremsætte over for Lovforslaget, der ligeledes støtter sig til fremkomne Udtalelser. Jeg betragter ikke Alderdomsforsørgelses spørgsmaalet som løst ved denne Lov. Det haaber jeg, at ærede Medlemmer alle ville have forstaaet, men ikke desto mindre synes det, at Alderdomsforsørgelses spørgsmaalet skal betragtes som værende ude af Verden, naar denne Lov vedtages. For det første skal jeg henvisse til en Udtalelse af et æret Medlem i det andet Ting, som gik ud paa, at ved denne Lov sætter man Punktum for, hvad Staten i Fremtiden kan yde med Hensyn til Alderdomsforsørgelse. Jeg henviser endvidere til den Lov, vi behandlede i Gaar, hvis § 3 den ærede Finansminister forlangte slettet. Denne Paragraf siger, at der skal lægges Penge hen til Alderdomsforsørgelse, men disse Penge ville altsaa ikke blive lagte hen. Hvis dette ikke, var det jo som et Løfte om, at man senere vilde optage Alderdomsforsørgelses spørgsmaalet, men nu maa de Penge ikke

lægges hen til dette Formaal. Dermed ønsker jeg det for givet, at man ikke mere vil optage Alderdomsforsørgelses spørgsmaalet til Forhandling. Den ærede 2den Landstingsmand for 11te Kred. (Th. Nielsen) udtalte ganske vist, at der er en Klasse, som man maa se at komme til Hjælp, nemlig dem, der kunne yde det væsentligste til deres Forsørgelse. Jeg vil sige, at den Klasse er i alt Fald ikke Arbejdere. Jeg har ikke set nogen statistisk Oplysning om, at Arbejderne ere i Stand til at yde noget saadant Bidrag. Derimod har jeg selv undersøgt Forholdene og er kommen til den Erkendelse, at der blandt Arbejderne ikke findes nogen Klasse, som selv kan yde det væsentligste til sin Alderdomsforsørgelse. Jeg vil ikke benægte, at der er Føll i vort Samfund, som kunne opspare noget til Alderdomsforsørgelse, men det er ikke de ubemidlede, som jeg betragter som ubemidlede, ikke Arbejdere, som jeg særlig interesserer mig for, og som jeg mener først og fremmest bør komme ind under Alderdomsforsørgelsen. For deres Vedkommende kan man ikke bygge noget paa det Princip, at de kunne opspare det væsentligste til deres Alderdomsforsørgelse. Jeg ser altsaa ikke anderledes paa Sagen, end at denne Lov virkelig er, hvad den er karakteriseret for i det andet Ting, et Punktum for Alderdomsforsørgelsesbestræbelserne, et Punktum, saaledes at der ikke skal ydes mere til Alderdomsforsørgelsen fra Statens Side. Naar den har denne Egenstaa, og det har den efter min Mening absolut, kan jeg paa ingen Maade være med til at stemme for den; thi jeg betragter den langt fra paa den Maade, at Alderdomsforsørgelses spørgsmaalet derved er løst. Jeg kan i det hele ikke anerkende, at der er gjort noget ved denne Lov for Alderdomsforsørgelsen, men skal den være en Hemsko for senere at komme tilbage dertil, kan jeg saa meget mindre gaa med til den. Jeg skal slutte med at gentage, at min Stilling til Loven vilde mulig være noget anderledes, dersom man gennem Udvalgsbehandling her i Tinget havde nogen Udflugt til at faa Loven forandret i nogen væsentlig Grad. Men da Loven jo væsentlig skal blive ved at være, som den er, maa jeg sige dertil, at jeg ikke kan stemme for Loven; jeg kan ikke gaa med til denne Lovs Gennemførelse.

Stilling: Jeg kan forstaa, at der er rejst Indvendinger og det vægtige Indvendinger mod enkelte af Lovforslagets Paragraffer. Jeg er selv heller ikke fuldt ud tilfreds navnlig med enkelte af de Paragraffer i Loven, som have Indflydelse særlig paa Røbstædernes Stilling. Jeg kan kun ikke